

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **A. H.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 10. 8. 2010, č. j. 59 Ca 130/2006 - 213,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (nyní stěžovatelka), brojí kasační stížností proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zastaveno řízení o kasační stížnosti stěžovatelky podané proti rozsudku krajského soudu č. j. 59 Ca 130/2006 - 148 ze dne 14. 7. 2009.

Krajský soud výše uvedené řízení o kasační stížnosti zastavil podle ustanovení § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť nebyla splněna jedna ze zákonných podmínek meritorního projednání kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, protože stěžovatelka nezaplatila soudní poplatek.

V kasační stížnosti podané z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s., stěžovatelka namítá, že krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, bez řádně a spolehlivě zjištěného skutkového a právního stavu věci a v odůvodnění rozhodnutí uvedl převážně pouze obecné deklarace.

Stěžovatelka svou kasační stížnost opírá dále o argumentaci, že neúčinnost doručení soudních písemností vychází zejména z ustanovení § 50 odst. 1 (poslední části věty) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve které se stanovuje: „... písemnost se považuje za doručenou vhozením do schránky, datum vhození vyznačí doručující orgán na doručence a na písemnosti.“ Podtržením stěžovatelka zvýraznila slovo „písemnosti“.

Návrh na osvobození od soudních poplatků stěžovatelka považuje za důvodný a odkazuje na úplný obsah všech předchozích podání, a to jak v nyní projednávané věci, tak i ve věci sp. zn. 59 Ca 79/2009. Dle stěžovatelky dosud o návrhu na osvobození od soudních poplatků nebylo řádně rozhodnuto.

V závěru svého podání stěžovatelka uvádí, že ani nyní napadené usnesení krajského soudu č. j. 59 Ca 130/2006 - 213 jí dosud nebylo řádně a účinně doručeno pro vady na straně doručujícího orgánu a jako důkaz navrhuje obálku podací číslo R10563, podanou k poštovní přepravě krajským soudem dne 11. 8. 2010.

Součástí kasační stížnosti je i návrh na přiznání odkladného účinku.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti napadá usnesení krajského soudu výslovně z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s. Je-li kasační stížností napadeno usnesení o zastavení řízení, přicházejí pro stěžovatelku v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.

Vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé stěžovatelka zřejmě spatřuje v námitce, že krajský soud o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku rozhodl bez nařízení jednání a bez řádně a spolehlivě zjištěného skutkového a právního stavu věci.

K namítanému rozhodování krajského soudu bez nařízení jednání Nejvyšší správní soud uvádí, že jednání soudu je určeno k projednání a rozhodnutí věci samé. Tento princip je pro správní soudnictví upraven v ustanovení § 49 odst. 1 s. ř. s. Jestliže tedy v rámci řízení o kasační stížnosti proti rozsudku č. j. 59 Ca 130/2006 - 148 ze dne 14. 7. 2009 krajský soud rozhodl o zastavení řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku, tzn.

nerozhodoval ve věci samé, nelze v postupu krajského soudu, který o zastavení řízení rozhodl bez nařízení jednání, spatřovat namítanou nezákonnost.

Jako další pochybení krajského soudu je namítáno, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou obsaženy převážně pouze obecné deklarace, aniž by se krajský soud zabýval skutečným skutkovým a právním stavem věci.

Krajský soud v odůvodnění přezkoumávaného usnesení konstatoval, že stěžovatelka byla usnesením krajského soudu č. j. 59 Ca 130/2006 - 163 ze dne 5. 8. 2009 vyzvána k zaplacení soudního poplatku za podání kasační stížnosti. Následně stěžovatelka požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Tento návrh byl usnesením č. j. 59 Ca 130/2006 - 179 ze dne 29. 9. 2009 zamítnut a krajský soud usnesením č. j. 59 Ca 130/2006 - 180 ze dne 1. 10. 2010 stěžovatelku k zaplacení soudního poplatku opětovně vyzval. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka ve stanovené lhůtě soudní poplatek nezaplatila a nebyla tak splněna jedna ze základních podmínek meritorního projednání kasační stížnosti, krajský soud řízení zastavil.

Krajský soud tak v odůvodnění svého rozhodnutí nepoužil převážně pouze obecné deklarace, ale své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Kasační námitka proto nebyla shledána důvodnou.

Stěžovatelka v kasační stížnosti také uvádí, že návrh na osvobození od soudních poplatků byl a je důvodný a odkazuje přitom na úplný obsah všech svých předchozích podání, a to jak v nyní projednávané věci, tak i ve věci sp. zn. 59 Ca 79/2009. Krajský soud se však v napadeném usnesení otázkou důvodnosti návrhu na osvobození od soudních poplatků vůbec nezabýval, proto při posuzování této otázky nemohl pochybit.

Stejně tak se krajský soud v přezkoumávaném rozhodnutí nezabýval ani otázkou neúčinnosti doručení, proto ji taktéž nemohl nesprávně právně posoudit.

Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka zmiňuje, že ani nyní napadené usnesení jí dosud nebylo řádně a účinně doručeno pro vady na straně doručujícího orgánu. K tomu zdejší soud z doručky založené v soudním spisu zjistil, že nyní přezkoumávané usnesení bylo u doručujícího orgánu uloženo a připraveno k vyzvednutí dne 12. 8. 2010, protože adresát nebyl doručujícím orgánem zastižen. Dne 24. 8. 2010 byla písemnost vložena do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, protože si adresát předmětnou písemnost nevyzvedl v úložní době.

Podle ustanovení § 49 (doručování písemností do vlastních rukou) odst. 1 o. s. ř., (podle kterého je třeba postupovat vzhledem k § 42 odst. 5 s. ř. s. - nestanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení) se do vlastních rukou doručují písemnosti, u nichž tak stanoví zákon nebo nařídí-li tak soud. Odst. 4 citovaného ustanovení pak upravuje, že nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do

domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky.

Usnesení bylo stěžovatelce doručováno do vlastních rukou a v souladu s ustanovením § 49 odst. 4 o. s. ř., nevyzvedla-li si stěžovatelka písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem lhůty za doručenou, i když se stěžovatelka o uložení nedozvěděla (neděle 22. 8. 2010).

Podle ustanovení § 50f odst. 3 o. s. ř., doručuje-li soud písemnost při úkonu, o němž se nepořizuje protokol, nebo prostřednictvím doručujícího orgánu, vyznačí se doručení písemnosti na doručence. Doručenka je veřejnou listinou. Není-li prokázán opak, považují se údaje uvedené na doručence za pravdivé.

Dle doručky založené v soudním spise bylo napadené usnesení stěžovatelce i s ohledem na znění ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s. (případle-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den) řádně doručeno v pondělí dne 23. 8. 2010.

Nejvyšší správní soud v řízení o předmětné kasační stížnosti netrval na zaplacení soudního poplatku, ani na povinném zastoupení stěžovatelky advokátem. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti, jehož předmětem je posouzení zákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení, které bylo důsledkem nezaplacení soudního poplatku za předchozí kasační stížnost, by opětovné trvání jak na podmínce uhrazení poplatku pro toto řízení, tak i na podmínce povinného zastoupení, ve svém důsledku znamenalo jen další řetězení téhož problému, což by popíralo smysl samotného řízení, a zároveň by nespovídalo ani zásadě hospodárnosti a rychlosti řízení, která se obecně uplatňuje ve vztahu k výkonu celé veřejné správy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77, publikovaný na www.nssoud.cz). Právní názor uvedený v citovaném rozsudku je aplikovatelný také v dané věci.

K podanému návrhu na přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud uvádí, že tímto rozsudkem již rozhodl o samotné kasační stížnosti, a proto již nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Závěrem Nejvyšší správní soud shrnuje, že v projednávané věci neshledal tvrzenou nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil, ostatně mu ani žádné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.), proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu